

Rodina

... a našli Marii a Josefa i děťátko položené v jeslích (Lk 2, 16)

Jmenují se Eda, mám jednoho tatínka a jednu maminku, pouze dva dědečky a dvě babičky, jo a dva bratry a sestru... Jako bych slyšel sebe před lety, kdy jsme si dělali legraci z toho, že díky nárůstu rozvodů budeme muset jednou udávat i počet rodičů a prarodičů. V některých zemích možná tyto údaje budou brzy zařazeny mezi „citlivé“ a jako potenciálně diskriminační zakázány.

RODINA

Jedna lékařka v úvaze o rodině¹ konstatuje, že klasické marxistické komunistické revoluce minulého století brutálně povraždily desítky milionů lidí. Dnes se však šíří kulturní marxistická revoluce, pokračování leninské sexuální revoluce, která se prosazováním takzvaných „práv“ homosexuálů snaží předefinovat rodinu. Klasický marxi-

smus chtěl změnit společnost násilným vyvlastněním soukromého vlastnictví. Dnešní revoluce jde mnohem dál: chce předefinovat rodinu, sexuální totožnost (identitu) a přirozenost člověka. Pod názvem „genderová studia“ se tato ideologie představuje jako „vědecká a pokroková“. Není to sociologický

omyl, podstata je ryze náboženská: člověk si dá spásu sám! Co je dobré a zlé, si svobodně rozhodne. Postaru se tomu říká gnosticismus a v posledku to není nic jiného než opakovaná nabídka starého hada-děbla člověku: budeš jako Bůh, budeš mít moc nade vším...

Stačí trochu lhát, některým číslům přidat nulu, jinde posunout desetinou čárku a ovládnutím médií ideologii vložit (nikoli vnútit!) do hlavy většiny. Některé otázky si přestaneme klást, protože jsou „nevědecké, překonané, zpátečnické“ – odborně se tomu říká „autocenzura“. A jde to bez násilí!

Až se bude o Vánocích číst rodokmen Ježíše Krista, syna Davidova, syna Abraháмова (Mt 1, 1–17), děkuj za své rodiče, prarodiče a za rodinu, do které ses narodil. Bůh nepřišel na svět „revolučně“ (z lat. revolvere – převracet), ale rostl v láskyplném tichu matčina lůna po devět měsíců, aby nám svým pokorným narozením ukázal pravdu o nás: o člověku a o rodině.

¹ Dr. Anca-Maria Carnea, diskusní příspěvek na Biskupské Synodě o rodině, Řím, 17. 10. 2015

KYBERŠIKANANA

Mému kamarádovi nasdíleli jeho osobní fotografie na facebook. Jak mu můžu pomoci? Jak se má bránit?

Jarek, 12 let

Milý Jarku, je to od Tebe moc pěkné, že chceš kamarádovi pomoci. Ale víš, to je věc, na kterou rozhodně sám nestačíš. Proto mám pro Tebe pár tipů:

1. Je potřeba, aby se to dověděl někdo z dospělých, který má větší možnost s tím něco udělat, protože má větší autoritu. Proto můžeš vyběhnout svého kamaráda, aby to řekl svým rodičům. Ti by se měli sejít s rodiči toho, který fotky na facebook nasdílel, a promluvit s nimi o tom, aby svému dítěti domluvili, aby fotky z facebooku stáhl. Důležité je, aby ten, kdo tam ty fotky dal, věděl, že tím ublížil a že je to věc, která zraňuje.

Problém je, když je ten obsah fotografií takový, že by kamarád nechtěl, aby to rodiče viděli, nebo nemá jistotu, že by mu rodiče pomohli. Cesta přes rodiče se zdá nejlepší, ale není-li možná, máme školní psychology, kteří se zabývají tímto jevem, kterému říkáme kyberšikanana (druh šikany, který využívá

elektronické prostředky – internet, mobilní telefony, e-maily...). Ať Tvůj kamarád sebere odvahu a zajde za školním psychologem, ten už bude určitě vědět, co má dělat. Pokud ve vaší škole školní psycholog není, může to Tvůj kamarád říct nějakému učitelci či učitelce, nebo zavolat na Linku důvěry, tam mu určitě poradí. A nemysli si, není to žádné „bonzování“ či žalování, jedná se o psychické zdraví Tvého kamaráda, pro-

to je důležité vtáhnout dospělé do tohoto problému.

2. Ale přece jen můžeš něco podstatného udělat – zastat se svého kamaráda. Pro šikanu obecně platí, že její oběti jsou spíše ti, kteří se obtížně zapojují do kolektivu a kteří to ani doma nemají příliš dobře. Tvůj kamarád potřebuje podporu kolektivu. Je důležité, aby parta lidí, ať už ve škole či mezi ministranty, odsoudila ono nasdílení fotek. Je potřeba se oběti zastat. Ten, kdo šikanuje, je častokrát uvnitř velice zbabělý. Neumí se prosadit pozitivně, tak to dělá takto špatně. A tak vyběhni kamarády a společně mu s odvahou řekněte, že to není dobře.

Ještě chceš o kyberšikaně vědět více Ty nebo Tví rodiče, podívej se na stránky www.e-bezpecni.cz.

Ať se to podaří, zehná otec Lukáš Engelmann.

Foto: makaula, ra2 studio – Dollarphotoclub.com

Martin Mokry

PROTOŽE PRÁCE ŠLECHTÍ... I V SEMINÁŘI

Život bohoslovce v olomouckém semináři naplňuje z velké části studium a modlitba. To jsou velmi důležité věci k tomu, aby z nás, dá-li Bůh, byli dobří kněží. Ovšem není možné, abychom se pořád jen učili nebo modlili, protože je také potřeba dělat něco pro to, aby se nám v semináři také dobře žilo. Tentokrát se tedy podíváme na to, jak se bohoslovci podílí na chodu svého domu.

Každý den máme v semináři zajištěny snídaně, obědy i večeře. Samotné vaření bohoslovci na starosti nemají. Vaří tady totiž dva profesionální kuchaři, kteří se o naše žaludky starají velice dobře. Každý týden má jeden bohoslovec z každého ročníku jako službu obsluhu u stolu, což znamená, že od kuchařů přináší mísy s jídlem, ze kterých si pak jeho spolužáci nabírají na své talíře. Po každém jídle tento člověk také své stoly umyje a opět nachystá talíře a příbory na další jídlo. Se stravováním je však spojena ještě jedna důležitá služba. Vždy pět seminaristů po všech ostatních umývá nádobí. Jeden plní myčku, další myje velké hrnce ve dřezu a zbytek se ujímá utěrek.

Nejen při jídle bohoslovci slouží svým bratřím, ale také si na pár hodin v roce vyzkouší, jaké to je pracovat jako vrátný. Ve všední dny jsou na recepci semináře civilní zaměstnanci, ale o víkendech je to na bohoslovcích. Je to klidná a nenáročná práce, ale člověk si musí najít nějakou zábavu, aby se tam nezačal nudit. Někteří to využívají k tomu, aby dohnali nějakou práci do školy, jiní si čtou knížku nebo noviny.

Práce nejen šlechtí, ale někdy i bolí

Olomoucký seminář je poměrně velká budova. Má hodně schodů, dlouhé chodby a také dost sprch a toalet. O úklid toho všeho se starají řádové sestry, které zde bydlí, a jedna uklízečka. Aby toho na ně nebylo příliš, jednou týdně bohoslovci mají za úkol všechny sprchy a koupelny umýt. Na každého to vyjde jen párkrát za rok. Ale i tak nás to vede k tomu, že si více vážíme práce lidí, kteří pro nás toto dělají.

Toto všechno se týkalo společného soužití v semináři, ale každý bohoslovec se musí postarat i o své vlastní věci. K tomu neodmyslitelně patří sobotní úklid pokojů, kdy si všichni dělají pořádek na svých stolech, umývají podlahy a utírají prach. Prostě nic, co by neznali z domu. Pro některé je tato aktivita jen nutným zlem, ale najdou se i tací, kteří si úklid umí i zpříjemnit. Takže pak při procházení kolem pokojů může člověk zaslechnout kromě hučení vysavače i nejrůznější hudební styly, ať už z reproduktorů nebo od samotných uklízeček, případně kombinaci obojího.

Ještě bych se rád zmínil o dvou činnostech, které je dobré zvládat pro případný pozděj-

ší kněžský život. Tou první je praní a žehlení. Odhaduji, že většina bohoslovců si před vstupem do semináře sama neprala a nežehlila. Záludnosti praní a třídění prádla pochopí každý. Nejpozději poté, co jeho bílá košile získá růžový či bledě modrý nádech. A protože k oblečení seminaristů patří kolářkové košile, musí se každý popasovat i s žehličkou. Druhá činnost, kterou mám na mysli, přichází vždy na konci školního roku. A tou je stěhování. Je třeba si některé věci vzít domů na prázdniny a zbytek uložit do skladu, aby mohly být další rok nastěhovány do nového pokoje. Dalo by se říct, že to bohoslovce připravuje na přesuny kněží. V každém případě to ale vede k tomu, že člověk alespoň příliš nehromadí nepotřebné věci.

Věřím tomu, že i vy doma děláte mnoho z těchto činností. Určitě se ale najde něco, co pro vás dělají vaše maminky. Neříkám, že si každý musí sám prád a žehlit, ale když už to za něj někdo dělá, měl by si toho aspoň všimnout, projevit vděčnost a neměl by to považovat za samozřejmost.

Výlet do Vysokých Žibřidovic

Foto: Petr Janíček

Máš-li nějaký dotaz, napiš nám ho na e-mail: vrtak@tarsicius.cz